

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Nekem az élet Krisztus.

Filippi 1:21.

Sűrűn hull a hó, mikor e sorokat írom, és meleg lepelként takarja az őszi vetést. E lepel nélkül elfagyna a vetés s nem lenne kenyér. A vetésnek a hólepel — élet... Röpködnek a madárkák az ablakom előtt s szedegetik az etetésükre elszórt magot. Enélkül édenük pusztulnának e kemény téli világban. A madárkák az elszórt mag — élet... Dermesztő fagy ül a csupasz fákon. Ha nedv keringene bennük, elhalnának. De a fák nedűje leszállt a földben elrejtett gyökérbe. Az életnedvnek ez az elrejtettsége a fa számára — élet... A bálhelyiségben szól a zene, lejtnek a párok, tombolnak az indulatok. Azt mondják: a szegények javára. De ez önámítás és megtevesztés. Miért báltermen keresztül a szegények javára? Ha ugyan valóban gondolnak a fűtetlen szobák lakóinak ezreire. Nekik a bálterem, a vigalom, a szórakozás élete — élet... Régen eltelt már a munkaidő, de a serény kezek még dolgoznak, mintha megállt volna az óramutató és kifogyhatatlan volna a test és lélek ereje. Még a 7. parancsolat előtt sincs megállás. Nekik a munka — élet... De sok-minden sokaknak — élet!...

Testvér! Neked mi — élet?

Nekem *Krisztus* az élet. Életem forrását, értelmét, célját, megoldását, immár másban nem találok. Nekem az élet Krisztus. Megtalálta az életemet. Nem volt könnyű. És elvette. Ez sem volt könnyű, mert nem erőszakkal vette el tőlem, hanem oda kellett adnom. Szabad volt odaadnom. Ez nehezebb volt számomra, mintha erővel vette volna el. Nem egyszer kerestem az életemet. Visszakerestem. De ő ilyenkor azt mondta: Testvérem, ne keresd és ne kívánd vissza! Itt van a kezemben. Jó helyen van. Megtartom... Jó, hogy nem adta vissza. Mert félt, hogy elvesztettem volna. Másvalakinek adtam volna oda, aki nem ő s nem őrizte volna meg. Igen, nekem az élet Krisztus. Nem elbizakodottságból s nem büszkeséggel, hanem azért mondom ezt, mert tudom, hogy én én vagyok és ő a Krisztusom. Ő az, aki a keresztségben megérintett, a bölcsőmet ringatta, az ifjúságomat övta, a keresztejemet adta s hordozta, a szolgálatomat végezte, a bűneimet megbocsátotta, nekem — Élet lett... Most is itt volt betegágyam mellett. Mikor szükségben voltam, mindent megadott. Mikor nehezményeztem állapotomat, hálaadásra készítetett. Halálfélelemben vígasztaló látást adott. Egyedülétemben embereket állított mellém, kikben ő jelen volt. Legyen áldott ő, az én Életem!

»Ajtó csukódott. Nagyanyó is ment. Becéző keze békén elpihent. Szerető szíve végsőt dobogott. Szelíd arcán horgonyt vetett a csend. Lába elhagyta a kicsiny falut, bejárni csillagoknak távolát... Az én anyám volt e nagyanyó. Az ő koporsója felett a lelkész ezt hirdette: »Nekem az élet Krisztus.« Hiszem, hogy e koporsó lakójának, az én anyámnak a meghalás jó volt, mert neki az élet Krisztus volt.

Nekem is az élet — Krisztus. Akinek ruhája hófehér s akinek vére ruhámat fehérre mossa, mint a hó... Mossa, mossa, mossa... Fehérre, mint a hó... Krisztusom.

Z. H.

Úrrá bennem csak Te légy!

Megalázva, összetörve
Hallom, hallgatom szavad,
Bűnbánatnak égő könnye
Mossa sápadt arcomat.
Mennyi kérdés, kísértéként
Mely az éjben rám mered,
S ajkamon örömmel, önként
Nem fakad rá felelet.

Mélységekbe kell leszállnom,
Hová szent kezed mutat,
Szívem legmélyét kitaranom,
S onnan törni fel útát.
S jó elő a vádra, ime,
Önzés, hiúság, harag,
Nyelvemnek tengersok bűne,
Elfecsérelt óra, nap,

Annyi, könnyen elszalasztott
Drága és szent alkalom,
Más baja, mely nem fakasztott
Résztevő szót ajkamon.
S hányszor meglepett a kétség,
Hangzott vádoló beszéd;
Fény helyett mennyi sötétség
Áradt rólam szerteszét.

Úgy érzem, itt az ítélet,
Szent Igéd megannyi vád,
Önmagamba nézni félek,
S félek föltekintni Rád.
S mégis, mintha hú szemedből
Bűnbocsánat szólna már,
Biztatón, mint fellegekből
Kivillanó napsugár.

Erzem, látom, hogy kegyelmed
Volt csupán, mely összetört,
Látom megváltó kereszted,
Hol ítéletem betölt;
Tűzön át azért vivél most,
Hogy szentté, tisztává tégy,
Égjen mind ki, mi salak volt,
Úrrá bennem csak Te légy.

Vargha Gyuláné.

Az Igében való csendes, imádatlalt teli
elmélyülés nélkül s az életünknek az
Igéhez való igazítása nélkül keresztyén-
ségünk csak torzkép. Ki a folyóvíz mellé
ültetett fa? Az, aki Isten Igéjéről gon-
dolkozik éjjel és nappal. Ki az, aki házát
kősziklára építette? Aki az Urnak be-
szédét hallgatja és megtartja.

Veszedelemes üzlet.

Evekkel ezelőtt egy kis városkában
biblikör kezdődött. Kevesen jártak oda,
de nagy vágyódással figyeltek az Igére.
S-né egyike volt ezeknek. S már nagy
örömmel arról tett bizonyosságot is, hogy
megértette a Megváltó nagy szeretetét,
aki az életét adta érte, s szeretne nagyon
hálás lenni. Körülbelül két-három év mul-
va a bibliakört vezető testvért nagy aggo-
dalom töltötte el, hogy ezt a keves asz-
szonyt három egymásutáni héten keresz-
tül nem látta az órán. Beteg nem lehetett,
mert többen látták az utcán. Aggodalmá-
ban S-nét felkereste a lakásán. S-né a
testvért barátságosan fogadta. Kérdést
nem várva így szólt: »Ugye azért jött,
Kedves Testvér, mert már háromszor nem
voltam a bibliórán. Igazán nem volt
időm. Tudja azt, Kedves Testvér, hogy
még időm volt, mindig mentem. Most
azonban olyan elfoglaltságom van, hogy
nem is számíthatok rá, hogy időm legyen.
A férjem keresete kevés. Kezdeni kellett
valamihez. Bormérést nyitottunk. Miért
néz rám ilyen ijedten? Nem kocsma. Itt
nem isznak bort, hanem innen viszik el.
Ez nem ütközik az én hitemmel. Olvasom
az Igét és imádkozom, bibliárára menni
nincs időm. Azt elvégeztem itthon.« »Saj-
nálom magát, kedves S-né, mert én azt
gondoltam, hogy megértette az Igét és
békességre jutott. Ez az üzlet el fogja
választani az Urtól, az Igétől, elveszi a
békességét. Vigyázzon, Isten szeretete
mélyen belenyúlhat az életébe, ami sok-
sok szenvedésébe kerülhet.«

Sok év mulva újra ebben a városban
járt a testvér és újra meglátogatta S-nét.
Sokáig szólni nem tudtak, végre S-né törte
meg a csendet: »Emlékszik, Kedves Test-
vér, talán 7 évvel ezelőtt ültünk itt így.
Minden szavára emlékszem. Minden úgy
történt, ahogyan mondta. Az üzlet el-
választott Istentől. Mindig ritkábban ol-
vastam a Bibliát és már imádkozni sem
tudtam. Elvesztettem a békességemet. Ez
az üzlet családomat is veszedelembe so-
dorta. Borzasztó dolgok történtek. Meny-
nyit kellett szenvednem! Tudtam, min-
dennek ez az üzlet az oka. Kedves Test-
vér, szavai a fülemben csengtek. Évek
kellettek, míg újra éreztem az Úr ke-
gyelmét. Most már újra olvasom az Igét,
imádkozom és békességem is van. Van
időm újra az Úr számára. Az üzletet már
évekkel ezelőtt beszüntettem. Most már
nagyon jó. Boldog vagyok.«

»Nincs idő az Úr számára,
Lásd az ajtó előtt vár.
Használd fel a drága percet,
Mert egyszer késő lesz már.
Add magad Neki egészen,
Tárd ki gyorsan szivedet.
Óh, ne bocsásd el, testvérem,
Fogadd be s minden tied.«

Sz. G. d. t.

Az egyiptomi misszióból.

A »Der Pionier« 1939. november—decemberi számából kivonatolva közöljük a következőket: Súlyos, nehéz idő szakadt reánk. Nehéz nekünk, akik itthon vagyunk, de mennyivel nehezebb a világ minden táján szetszórt misszionáriusoknak, akik közül sokan elérhetetlen meszeségben vannak tőlünk, ellenséges területen s akikért nem tehetünk mást, mint forró könyörgéssel esedezünk az Úr előtt. Aggudalommal gondoltunk arra is, hogy ezek között a megdöbbentő események között elfelejtődik a misszió ügye. Hogy megsemmisítette hűséges Urunk minden gondunkat és félelmünket! Megtapasztaltuk, hogy Ő maga volt az, aki mindenről gondoskodott.

»Mivel nem tudom, hogy havi járulékot ezután elküldhetem-e, inkább elküldöm még ma« — írja egyik barátunk. Hogy bátorított ez bennünket! Megértettük, hogy az Úr gondol ránk és továbbviszi a munkát. Itthoni munkatársaink közül néhányan a háború idejére állást vállaltak.

Szeptember 14-én már megkaptuk az első tudósítást Götte kisasszonytól, hogy Höpfner és Müller misszionáriusok kivételével mindnyájan megérkeztek Athénbe és remélik, hogy a lehető legrövidebb időn belül hazaérkezhetnek. Oh milyen hálások voltunk ezért a tudósításért! Őten közülük szeptember 15-én már Wiesbadenben voltak! A többi misszionáriusaink egyenesen hozzátartozóikhoz utaztak. Szeptember 21-én egészen váratlanul megérkeztek rövid kairói inter-nálás után Müller és Höpfner misszionáriusok. Kellerhals missziói felügyelő azt írta: »A sok fájdalmas, félelmetkeltő hír után egyiptomi testvéreinknek minden részletében olyan csodálatos megmenekülése bátorítólag és vigasztalólag hatott reánk.«

Höpfner misszionárius így beszéli el tapasztalatait: Utolsó pillanatig reméltük, hogy a háború elkerülhető. Békével számoltunk, dacára annak, hogy egyiptomi újságaink háborús félelemmel voltak tele. Miután Németország és Lengyelország között kitört a háború, a német követ-ség sürgönyileg hívta vissza Kairóba az asszuáni misszionáriusokat. Az angol-francia hadüzenet után pedig utolsó reményünk is szertefoszlott a munka folytatását illetőleg. Nem maradt más hátra, mint együtt visszatérni hazánkba.

Szeptember 5-én Müller misszionáriussal együtt a nyílt utcán letartóztattak bennünket. Gyűjtőtáborba vittek, ahol már 84 német társunk volt. Biztosítottak arról, hogy ki fognak cserélni valamennyiünket a Németországban tanulmányúton levő egyiptomi diákokkal. Vasárnap, szeptember 10-én istentiszteletet tartottunk. Végül 12-én helyezték szabadlábra

az első 12 férfiből álló csoportot azzal a meghagyással, hogy ha a politikai helyzet kiéleződik, bármikor visszahívhatnak bennünket. A német követtség és mi magunk is úgy láttuk, hogy legtanácsosabb hazajönnünk. Egy olasz közösen sikerült még helyet kapnunk és sok viszontagság után elérhettük Tübingent.

Asszuáni állomásunk kulesát a svéd követtségnek adtuk át Kairóban. Rafla Effendit megtartottuk szolgálatunkban.

Mivel ebben a pillanatban a missziói munkának Egyiptomban semmi lehetőségét nem látjuk, nehéz szívvel tettük vissza az Úr kezébe a nekünk olyan kedvessé vált szolgálatot. Oh bár hamarosan megadhatná az Úr, hogy »békében« hirdethessük a békéről szóló örömezenetet!

»Hamar jöjjetek vissza!« — így búcsúztak sirva asszuáni barátaink. Mindennapi könyörgésünk az Úrtól, hogy az elvetett magot őrizze meg a szívekben és tegye gyümölcsözővé. Könyörgünk azért is, hogy Rafla Effendi Asszuánban és Juhanna Effendi Kairóban hűséges bizony-ságtevői lehessenek Uruknak.

Missziói gyülekezet! Abban a bizonyosságban indulunk el ezen az úton, hogy az Úr a helyes úton vezet bennünket s ennek az útnak a vége is Őt fogja dicsőíteni! S te, testvérünk, akinék az Úr az egyiptomi misszió munkáját a szívedre helyezte, jösz-e te is ezen az úton velünk kitartó hűséggel?

Levél - hozzád - 1530-ból.

»Benső harcaimban csüggedő vagyok, te pedig bátor. Te a magad személyével nem törödsz, hanem a közös ügy aggaszt. A közös ügy felől én nyugodt vagyok. Tudom, hogy az igaz és jó ügy, sőt több: Krisztus maga az. A külső harcoknak gondtalan szemlélője vagyok csupán s a vad ellenségtől nem sokat félek. Ha elesünk, Krisztus velünk esik, Ő a világ Ura. S ha Ő elesnék, úgy inkább akarnék Krisztussal együtt esni, mint a világ-gal állni. Krisztusért kérek, ne vedd meg Isten ígéreteit és vigasztalását, amikor azt mondja: »Vessed az Úrra a te terhedet!« Mit reszketünk egy legyőzött világtól? Imádkozom érted, imádkoztam érted és imádkozni fogok érted. Nem kétkedem, hogy meghallgatásra találok. Érzem szívemben az Ament. S ha nem az történik, amit mi szeretnénk, úgy az fog történni, ami a legjobb, hiszen az eljövendő országot várjuk.«

Krisztus útja nem színjáték. »Kövess engem!« — így szól az Úr. Készen a szenvedésre kell magunkra vennünk keresztünket. Nem szabad válogatnunk a keresztben, nem szabad levágnunk belőle, hanem engedelmesen aláállva hordozzuk.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Február 1. I. Móz. 19:15—27. Mk 8:1—9. Csodálatos, hogy milyen sokan gyűltek össze Jézus meghallgatására. Még csodálatosabb, hogy élen-szomjan kitarattak mellette. Megérte nekik. Mindig megéri, mert az Úr az ilyeneket »megelégedve« bocsátja el magától. Szociális kérdéseket is Ő old meg legjobban. Tartsunk ki az Úr mellett!

Február 2. I. Móz. 21:9—21. Mk 8:10—21. Akik különös jeleket kívánnak, mert még mindig nem akarják megérteni a nagy idők jeleit, s ezzel Istent kísértik, nem kapnak jeleket. S akik olyan könnyen megelégednek az Úr csodáiról, vigyázásra intetnek: álkegyesség és világi szellem igen veszedelmes! Ne legyünk hát olyan feledékenyek!

Február 3. Jer. 8:4—9. Mk 8:22—26. Kellemetlen a testi szem rövidlátása és nehéz a teljes vaksga. Az Úrnak módjában áll megadni a látást. A lelki vaksgág végzetes. De az Úr a lelki szemet is világosan és messzire, a saját szívünkbe és egészen az égbe látóvá, krisztuslátóvá tudja tenni. Oh Krisztust látó szemet adj, Uram!

Február 4. Lk. 18:31—43. I. Kor. 13. Mk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. Mk 8:27—38. Az úton veled vándorló Úr kérdez: Te kinek mondasz engemet? Neki mered-e mondani: Te vagy Krisztus; az én Krisztusom? Valóban vállalod az önmegtágadást, az élet elvesztést Érette? Különben nem lehet Krisztusod. Mondd: Vállalom!

Február 5. Zs. 115. Mk 9:1—13. »A külső a belsőnek a külseje«, szokta valaki mondani. Jézus megdicsőült alakja benső dicsőségét tükrözteti vissza. Őt így látni erőt ad a kereszt útja számára. A hegyen is, a völgyben is jó Vele lenni. Általa mi is fehérekké leszünk, mint a hó, És. 1:18 és Jel. 7:14 értelmében.

Február 6. I. Móz. 22:1—19. Mk 9:14—29. Akit gyenge hite akadályoz a dicsőséges szolgálatban, az hajoljon meg az Úr dorgáló szava előtt. Akiben hit ébred, kérje hite megerősödését. A hívőnek minden lehetséges, ami az Úr szerint való. Ilyen epileptikus meggyógyítása is. A hit felülről kéri a gyógyító erőt, amely kérsre »bőjtöléssel«, azaz magabaszállással készül fel.

Február 7. I. Móz. 24:1—14. Mk 9:30—37. Még Jézus tanítványait is rangkórság tudja gyötörni, ha nem a Kereszthordozót látják benne. Az Ő országában az első hely a szolgálaté. »Gyermeki« érzület: alázatosság, bizalom, szolgálatkészség biztosítja az elsőséget, mert az Úr közelségét. Hol látod a magad helyét?

Február 8. I. Móz. 24:15—33. Mk 9:38—50. Jézus nevében cselekedni a Jézushoz tartozás vagy legalább is a Hozzá von-

zódás mellett szól. A Hozzá tartozó pártok, egyesületek, közösségek ne féltékenykedjenek egymásra, hanem inkább indítsák egymást igazi evangéliumi szolgálatra. Mindennel szakítani, ami akadályoz az Istenországába jutásban! Fájdalmas áldozatok jelzik a krisztuskövetők útját.

Február 9. I. Móz. 24:34—49. Mk 10:1—12. A házassági elválásról mondott Ige pörölycsapként hull a keresztyénység lelki ismeretére, mert nem veszi azt komolyan. Válás csak házasságtörés esetén lehetséges, de ezen esetben is az elválásnál keresztyénibb eljárás a vétkes, de bűnbánó házastársnak megbocsátani. Sok bocsánatra van szükség.

Február 10. I. Móz. 22:1—14. Mk 10:13—16. Még kimélő szeretetből sem szabad a gyermekeket Jézustól távolartani. Ő közösséget kíván velük. A keresztyénben cselekszik az Úr elsőízben kegyelmesen gyermekeinkkel — Ő cselekszik! — hogy e kegyelmes cselekvését a koporsóig be ne szüntesse. Csak valamiképpen el ne tiltsuk őket Tőle!

Február 11. Mt. 4:1—11. II. Kor. 6:1—10. Mt. 16:21—26. Zsid. 4:15—16. Mk 10:17—22. Egy a szüleit tisztelő, tiszta kezű, tiszta nyelvű, tiszta életű ifjú nem tud megvalni vagyonától. Ez a vagyonzeretet elüzi Jézustól. De búsan megy el. Miben vagy tiszta? Miben megkötözött? Erősebb-e, ami megkötöz, az Úrnál? Vigyázz, hogy szomorúan ne bolyongj e földön!

Február 12. Zs. 116. Mk 10:23—31. Nem a földi vagyon, de a benne való bizakodás zárja el az útát Isten országa elől. Ne bízzunk hát benne és ne kötözzünk meg. Bőséges és szenvedések dacára is drága ellenértéket kap, aki mindent odaad az Urért: lelki otthon, testvéri közösséget, örökéletet nyer. Hallod?

Február 13. I. Móz. 24:50—67. Mk 10:32—45. A Megváltó útja: mélységen át magasságba, szolgálaton át uralomra, gyalálaton át dicsőségbe. A megváltottak útja sem lehet más. Ezért merjünk kicsínyek lenni, ne toljuk félre a keresztet, s ne féljünk követni az életét éretünk odaáldozó Urat. Dicsőség int felénk!

Február 14. I. Móz. 25:27—34. Mk 10:46—52. Nyomorult lenni, Jézusról hallani, irgalmaért kiáltani s ebben meg nem tántorodni, Jézus hívására Hozzá menni s megnyilni Előtte, meglátni Őt, mint az áldott orvost, aztán Vele menni az élet útján mindig s mindenütt: Uram, ugye, megcselekszed ezt velem is! Áldalak.

Február 15. I. Tim. 1:1—11. Dán. 1. Nehéz pogány környezetben az igaz Istenhez hű maradni, az igaz hitben megállni s erről nyíltan bizonyosságot is tenni, különösen Isten szerinti tiszta étellel is. Az Úr megintalmazza a hűséget és szívvallást. Jutalma az Ő hűsége. Különösen is az ifjúságunk véssé ezt a szívébe.

Z.H.